

Ongecorrigeerde versie

Duizend scherven van mij
Tahereh Mafi

Vertaald door Merel Leene

Blossom Books

Voor mijn ouders, en voor mijn man,
want toen ik zei dat ik de maan wilde aanraken,
pakte je mijn hand, drukte me tegen je aan en
leerde me vliegen.

*Two roads diverged in a wood, and I –
I took the one less traveled by,
and that has made all the difference.*

Robert Frost, from: 'The Road Not Taken'

Ik zit nu 264 dagen vast.

Ik heb niets anders om me gezelschap te houden dan een notitieboekje, een kapotte pen en de getallen in mijn hoofd. 4 muren. 14 vierkante meter ruimte. 26 letters in het alfabet van een taal die ik 264 geïsoleerde dagen lang niet heb gesproken.

6336 uur sinds ik een ander mens heb aangeraakt.

'Je krijgt een ~~eelgenoot~~ kamergenoot,' zeiden ze tegen me.

'~~We hopen dat je hier wegrot~~ Vanwege je goede gedrag,' zeiden ze tegen me.

'~~Ook een gestoorde, net als jij~~ Geen isolatie meer,' zeiden ze tegen me.

Ze, dat zijn de hielenlikkers van Het Herstel. Het initiatief dat onze stervende samenleving er weer bovenop zou moeten helpen. Dezelfde mensen die me hebben weggesleept uit het huis van mijn ouders en me hebben opgesloten in een inrichting voor iets waar ik zelf geen enkele invloed op heb. Niemand kan het iets schelen dat ik zelf niet wist waar toe ik in staat ben. Dat ik niet eens wist wat ik deed.

Ik heb geen idee waar ik ben.

Het enige wat ik weet, is dat ik ben gebracht door iemand in een wit busje, die er 6 uur en 37 minuten over deed om me hier te krijgen. Ik weet dat mijn handen geboeid waren. Ik weet dat ik aan mijn stoel was vastgebonden. ~~Ik weet dat mijn ouders niet de moeite namen om me gedag te zeggen.~~ Ik weet dat ik niet huilde toen ik werd weggevoerd.

Ik weet dat de hemel elke dag omlaagkomt.

De zon zakt in de oceaan en smijt buiten mijn raam zijn bruine, rode, gele en oranje tinten de wereld in. Miljoenen blaadjes van honderden takken duiken omlaag in de wind, fladderen rond: een valse belofte van vrijheid. De windvlaag grijpt hun verdorde vleugels alleen maar om ze naar de grond te dwingen, waar ze vertrapt zullen worden door de soldaten die vlak hieronder gestationeerd zijn.

Er zijn lang niet meer zo veel bomen als vroeger, zeggen de wetenschappers. Ze zeggen dat onze wereld vroeger groen was. Dat onze wolken wit waren. Dat onze zon altijd het juiste soort licht gaf. Maar ik heb alleen heel vage herinneringen aan die wereld. Ik kan me van vroeger niet veel herinneren. Het enige bestaan dat ik nu ken, is dat wat me gegeven is. Een echo van wat vroeger was.

Ik druk mijn handpalm tegen het glazen ruitje en voel hoe de kou mijn hand in een vertrouwde omhelzing vastgrijpt. Alle twee zijn we alleen, alle twee bestaan we slechts als de afwezigheid van iets anders.

Ik pak mijn zo goed als nutteloze pen met het armzalige beetje inkt dat ik geleerd heb per dag te rantsoeneren en staar ernaar. Verander van gedachten. Besluit dat de inspanning om dingen op te schrijven de moeite niet waard is. Een celgenoot krijgen is misschien zo gek nog niet. Praten met een ander, werkelijk bestaand mens maakt de dingen misschien gemakkelijker. Ik oefen mijn stem, vorm mijn lippen rond de vertrouwde woorden die mijn mond intussen bijna niet meer kent. Ik

oefen de hele dag.

Het verbaast me dat ik nog weet hoe je moet praten.

Ik rol mijn notitieboekje op en duw het rolletje in de muur. Ik ga zitten op de met stof beklede springveren waarop ik hier moet slapen. Ik wacht. Ik wieg van voren naar achteren en wacht.

Ik wacht te lang en val in slaap.

Mijn ogen gaan open en zien 2 ogen 2 lippen 2 oren 2 wenkbrauwen.

Ik onderdruk een schreeuw de aandrang om weg te rennen de verlamdende angst die mijn ledematen in zijn greep heeft.

‘Je bent een j-j-j-j-j...’

‘En jij bent een meisje.’ Hij trekt een wenkbrauw op. Hij beweegt weer naar achteren, weg van mijn gezicht. Hij grijnst maar lacht niet, en ik wil huilen, mijn ogen schieten wanhopig en doodsbang naar de deur, die ik zo vaak heb geprobeerd open te krijgen dat ik de tel kwijt ben. Ze hebben me opgesloten met een jongen. Een jongen.

Mijn God.

Ze proberen me te vermoorden.

Ze hebben het expres gedaan.

Om me te martelen, te kwellen, ervoor te zorgen dat ik nooit meer een nacht kan slapen. Zijn armen zitten vol tatoeages, de sleeves komen tot aan zijn ellebogen. In zijn wenkbrauw ontbreekt een ringetje dat ze waarschijnlijk in beslag hebben genomen. Donkerblauwe ogen donkerbruin haar scherpe kaaklijn slank gebouwd. ~~Prachtig~~ Gevaarlijk. Angstaanjagend. Afschuwelijk.

Hij lacht en ik val van mijn bed en kruip in een hoekje.

Hij kijkt kritisch naar het armzalige kussen op het extra bed, dat ze vanochtend naar binnen hebben geschoven, het dunne matrasje en de

tot op de draad versleten deken, die nauwelijks groot genoeg is om zijn bovenlijf te bedekken. Hij kijkt naar mijn bed. Kijkt naar zijn bed.

Duwt ze met één hand tegen elkaar aan. Gebruikt zijn voet om de twee metalen bedframes naar zijn kant van de kamer te schuiven. Strekt zich uit op de twee matrassen en pakt mijn kussen, om het vervolgens op te schudden en onder zijn nek te leggen. Ik zit intussen te trillen.

Ik bijt op mijn lip en probeer mezelf in het donkere hoekje te laten verdwijnen.

Hij steelt mijn bed mijn deken mijn kussen.

Ik heb niets meer, alleen nog de vloer.

Ik zal niets meer hebben, alleen nog de vloer.

Ik zal niet terugvechten want ik ben te versteend te verlamd te paranoïde.

‘Oké, dus jij bent... wat? Gestoord? Is dat de reden dat je hier bent?’

~~Ik ben niet gestoord.~~

Hij richt zich iets op zodat hij mijn gezicht kan zien. Hij lacht opnieuw. ‘Ik zal je heus geen pijn doen.’

~~Ik wil hem geloven~~ Ik geloof hem niet.

‘Hoe heet je?’ vraagt hij.

~~Gaat je niks aan. Hoe heet jij?~~

Ik hoor zijn geïrriteerde zucht. Ik hoor dat hij zich omdraait op het bed dat eens half van mij was. Ik blijf de hele nacht wakker. Met mijn kin op mijn knieën, mijn armen strak om mijn smalle lichaam geslagen, mijn lange bruine haar als een dun gordijntje tussen ons in.

Ik zal niet slapen.

Ik kan niet slapen.

Ik kan dat geschreeuw niet meer aanhoren.